

Arrest

nr. 122 873 van 23 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 april 2014.

Gelet op de beschikking van 7 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) aan haar asielrelaas geen geloof wordt gehecht, (ii) zij niet aannemelijk maakt dat zij zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om verdere problemen met Limbuwanleden te vermijden, (iii) wat de problemen betreft die zij kende met Maobadi en het leger, er, gelet op de gewijzigde situatie in Nepal, goede redenen zijn om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen, en zij bovendien zelf aangeeft dat deze problemen stopten in 2008 en niets te

maken hebben met haar redenen om haar land van herkomst te verlaten, en (iv) er actueel voor burgers in Nepal geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat er voor verzoekster, om verdere problemen met Limbuwanleden te vermijden, een intern vestigingsalternatief in een ander deel van haar land van herkomst voorhanden is. Verzoekster brengt thans in haar verzoekschrift geen objectieve en valabele argumenten aan die aantonen dat een hervestiging in de hoofdstad Kathmandu of elders in een ander deel van haar land van herkomst niet redelijk mogelijk is. Waar zij thans wijst op het sociale stigma van een verkrachting en oppert dat zij bij een terugkeer naar Nepal als verkrachte vrouw geconfronteerd zal worden met discriminatie (in en door de Nepalese maatschappij), is het, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, de Raad niet duidelijk hoe en acht hij het (derhalve) allerm minst aannemelijk dat men in de hoofdstad Kathmandu, waar zij blijkens haar verklaringen de periode voor haar vertrek uit haar land van herkomst een vijftiental dagen probleemloos bij een zekere A.R. zou hebben verbleven en waar zij een medische behandeling zou hebben ondergaan, of elders in een regio waar ze voor haar omgeving een volslagen onbekende zou zijn, aan verzoekster zou (kunnen) zien dat zij in het verleden het slachtoffer zou zijn geweest van een verkrachting. Dit valt visueel in het dagdagelijkse leven in en door de samenleving niet waar te nemen en slachtoffers van zulke gruweldaden willen hier, zeker in een samenleving waar zij af te rekenen kunnen hebben met discriminatie, geen aandacht op vestigen, doch dit daarentegen (voor de omgeving) verborgen te houden. Verzoeksters huidige verwijzing naar de situatie en de problematiek van 'alleenstaande ontheemde vrouwen' in Nepal gaat ter zake niet op nu zij blijkens haar verklaringen in Nepal over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt met wie zij regelmatig contact heeft en welke haar documenten zouden hebben opgestuurd. Haar stelling dat haar familieleden haar, door de problemen die ze kende en omwille van haar lange afwezigheid, bij haar terugkeer met grote terughoudendheid zullen ontvangen, is niets meer dan een louter hypothetische algemene bewering welke op geen enkel concreet element/concrete ervaring berust. Verzoekster heeft daarnaast blijkens haar verklaringen een partner A.B.G. genaamd, die eveneens de Nepalse nationaliteit heeft, die zij hier in België leerde kennen waar deze een onbeperkt verblijfsrecht zou hebben, en die de vader is van haar zoontje A.G. Zij ondersteunt haar verklaringen met betrekking tot diens onbeperkt verblijf in België en de geboorte van hun zoon echter niet met enig document, zoals bijvoorbeeld te denken aan (een kopie van) diens verblijfsdocumenten en een geboorteakte. Verzoekster kan hoe dan ook, gelet op het voorgaande en inzonderheid de aanwezigheid van verschillende familieleden in Nepal met wie ze nog steeds een goed contact onderhoudt, niet als een alleenstaande vrouw/moeder worden beschouwd. Haar verwijzing thans in haar verzoekschrift naar een (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegd) arrest van de Raad van 27 augustus 2013 aangaande een alleenstaande Nepalse moeder is derhalve niet dienstig of relevant. De Raad wijst er ook op en benadrukt dat dit (arrest) een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Met betrekking tot verzoeksters vrees dat, niettegenstaande de nieuwe Nepal Citizenship Act van 2006, haar zoon geen Nepalese identiteitsdocumenten zullen worden uitgereikt, wijst de Raad erop dat, zoals in de verweernota terecht wordt opgemerkt, niets haar tegenhoudt om zich samen met de vader van haar kind tot de Nepalese ambassade in België te wenden om de nodige formaliteiten en identiteitsdocumenten te bekomen. Uit niets blijkt dat verzoekster dit reeds zou hebben gedaan/getracht. Verzoekster is niet met een buitenlander getrouwd zodat haar citaat uit een door haar als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde deel van het Algemeen Ambtsbericht Nepal van maart 2012 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken omtrent kinderen van Nepalse vrouwen die getrouwd zijn met een buitenlander in casu niet dienstig is. Betreffende verzoeksters betoog omtrent haar socio-economische achtergrond wijst de Raad opnieuw op de aanwezigheid van en haar goede contact met haar familie in Nepal, en op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische situatie van het land, economisch mogelijk is om o.a. in de hoofdstad Kathmandu een nieuw leven op te bouwen. De Raad ziet, gelet op het voorgaande, niet in op welke manier een hervestiging voor verzoekster in Kathmandu of elders in Nepal niet mogelijk zou zijn. Uit niets blijkt, en zijzelf toont het tegendeel geenszins in concreto aan, noch maakt zij dit enigszins aannemelijk, dat voor verzoekster a priori in Nepal een intern vestigingsalternatief uit te sluiten valt.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet

verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoonst dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 27 maart 2014 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij naar wat in haar vraag tot horen is gesteld en wijst zij op de bijkomende stukken. Zij stelt dat rekening dient gehouden te worden met de familierelatie die uit de neergelegde stukken blijkt.

Verzoekende partij stelt dat zij vreest voor stigmatisering in Nepal omdat zij een buitenechtelijk kind heeft. De vader van haar kind, met wie zij in België samenwoont, is immers reeds in Nepal getrouwd. Zij legt een geboorteakte neer van haar kind, een attest van gezinssamenstelling en een BIVR van de vader van het kind.

1.4.3. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij niet aantoonst dat de vader van haar kind reeds in Nepal getrouwd is. Bijgevolg toont zij niet aan dat haar kind een buitenechtelijk kind is. Bovendien toont zij ook op geen enkele wijze aan dat vrouwen met een buitenechtelijk kind in Nepal worden gestigmatiseerd en al helemaal niet dat zij moet vrezen om deze reden in Nepal te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of er een reëel risico op ernstige schade te lopen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in

vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS